

forskjellige Retninger; men naar de gaa i saadanne Retninger, hvor vi have særlige Udvalg, som behandle beslaagne Love, hvor de høre hen, saa ville jo de Medlemmer, der indbringe saadanne Andragender, bede dem henvisse til disse Udvalg, og de ville jaaledes ikke komme til dette staaende Udvalg. Dernæst mener jeg, at naar saadanne Andragender kom ind, som berørte beslaagne Gjenstande, eller Love, over hvilke der allerede var nedsat Udvalg, saa maatte dette staaende Udvalg kunne tage Beslutning om at sende disse Andragender til det paagjældende Udvalg — derfra maa det ikke været idelulst — naar det Medlem, der indbragte dem, ikke havde været opmærksom paa, at der var et særligt Udvalg nedsat, som kunde behandle saadanne Andragender. Jeg tror derfor, at det ærede Medlems Modbemærkninger ikke ville kunne nedslaa vort Forslag. Det ærede Medlem har efterset, hvilke Andragender der er indkommet, og han mener, at det er saa saa. Jeg mener, at dette netop er en Fordel, Noget, der taler for vort Forslag; desfor der forelaa en hel Masse, saa kunde man have nogen Betænkelse derved. Men det ærede Medlem kom til at modsig sig selv, thi han sagde et Dieblit efter i det samme Foredrag, at han var bange for, at dette enkelte Andragende, hvorom der blev talt, skulde drukne i Massen af de andre; han forudsætter altsaa, at der vil indkomme en Masse Andragender, hvori dette kunde drukne. Det forekommer mig, at dette er en Selmodsigelse. Han begyndte med at sige, at der saa at sige ingen Andragender vilde komme, det vilde være meget saa; men dernæst sagde han, at, naar man vilde nedsætte et staaende Udvalg, som skulde behandle de indkomne Andragender, saa vilde dette, som han ogsaa mente var et vigtigt Andragende, der burde behandles, drukne i Massen af alle de andre. Han tænker sig altsaa, at der efter Jul og Nytaar vil strømme en Masse Andragender herind. Nu vil jeg henstille til ham, at holde paa en af disse Grunde, hvilken han vil; thi en af dem maa han opgive. Jeg vil ogsaa sige, at den sidste Betragtning, som det ærede Medlem anstillede, efter min Mening heller ikke var rigtig. Naar en Mand ude i Landet, og der er jo Mange, som tro sig forurettede, indgiver en Klage over Forurettelser og saar at vide, at denne Klage har været undergivet en Prøvelse, at den i et Udvalg paa 9 Medlemmer ikke har fundet nogen Understøttelse, saa vil han betenke sig paa, at komme igjen næste Gang; men dersom han veed, at Andragendet lægges hen, at man ikke ændrer det, saa tænker han: Du skal blive ved at klage; tilsidst maa dog En eller Anden forbarme sig over din Klage og tage sig af den. Jeg tror derfor, at et saadant Udvalg netop er den rette Vej til at forhindre disse idelige og idelige Gjenretninger af Andragender med Hensyn til Forurettelser, som vi se indkomme mange Gange det ene

Mar efter det andet. Dette Udvalg vil efter min Anskuelse være et Middel til strax at oplyse Bekommende om, at de maa holde inde med deres Andragender. Jeg har altsaa, hvorledes jeg end ser paa disse Indvendinger, ikke kunnet Andet end overbevise mig om, at vort Forslag virkelig kan taale at ses fra de forskjellige Sider, og at det anbefales sig selv som hensigtsmæssigt og ønskeligt.

Minestad: Jeg kan ikke negte, at jeg har delt de Betæneligheder fra Hensigtsmæssighedsynspunktet, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Bille) nys fremsatte for os, og jeg har heller ikke fundet dem svækkede ved det, der af den ærede Rigsdagmand for Svendborg Amts 3die Valgtreds (S. A. Hansen) blev anført derimod. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke ved sine Betragtninger svækkede den i sig selv meget rigtige Grund, at det er saa godt som umuligt at vælge et Udvalg, der vil være i Stand til paa en fuldstændig Maade at behandle den store Mængde af forskjellige Andragender, som kunne ventes at ville indkomme hertil. Allerede de Andragender, som ere indkomne hertil, ere jo af meget forskjellig Natur. Vi se jo, at der er et Andragende, som dreier sig om Ublaas af Overformynderimidler, der er et andet om Jordemødre og et tredje om Socialister. Det er Anliggender, der er af den Besskaffenhed, at det er meget vanskeligt at finde et Udvalg, som er i Stand til paa den Maade, man maa ønske, at behandle disse Sager, og naar Andragenderne, som det jo aabenbart er at forudsætte, ville strømme ind i et meget stort Antal, efter at det først er blevet kundbart over hele Landet, hvad der vel ikke vil ske strax men dog snart, at der er nedsat et særligt Udvalg, der modtager alle Klager, Forslag, Andragender o. v., saa vil dette Hensyn gjøre sig gjældende i en endnu meget højere Grad. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgtreds bemærkede vel herimod, at det stod til dette Udvalg at henvisse de enkelte Andragender til særlige Udvalg. Det er fuldkommen rigtigt, for saa vidt der nemlig er nedsat saadanne særlige Udvalg til Behandling af visse Sager, men i saa Fald ville ogsaa i Reglen de forskjellige Andragender paa Forhaand være henvisse til saadan særligt Udvalg, det er Noget, vi meget vel have kjendt i alle de mange Mar, der ere forløbne. Og selv om man vilde sige, at Hensynet til Dygtigheden ikke er Hovedsynspunktet, men vil sige: Hovedsynspunktet er det at faae Udvalget sammensat paa en saadan Maade, at de forskjellige Afstigninger her i Thinget finde deres Repræsentation deri, saa vil selv dette være en Umulighed paa Forhaand at gjøre, naar man ikke veed, hvilke Sager dette Udvalg vil have at beskæftige sig med, og hvorledes Grupperingerne vilde stille sig her i Thinget om de enkelte Sager. Det er Hensigtsmæssighedsensyn, som det forekommer mig, man ikke kan overse og opgive, men